

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **Z. Š.**

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Praha 1, Národní třída 16

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2023 č.j. 10.01-000509/23-002

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“). Žalovaná v napadeném rozhodnutí rozhodla tak, že žalobkyni se advokát k poskytnutí úplatné právní služby podle § 18 odst. 2 a § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“) neurčuje.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že žádostí ze dne 11. 10. 2023 (dále jen „žádost“) požádala žalobkyně o určení advokáta k poskytnutí úplatné právní služby dle § 18 odst. 2 a § 18c zákona o advokacii spočívající v zastoupení žalobkyně v řízení o dovolání před Nejvyšším soudem ČR proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2023 č.j. 19 Co 150/2023-48. Žalobkyně v žádosti uvedla jména dvou oslovených advokátů, kteří ji údajně odmítli poskytnout požadovanou právní službu, avšak toto své tvrzení ničím nedoložila, čímž neosvědčila nemožnost zajištění si právní služby způsobem stanoveným v

§ 18 odst. 2 ve spojení s § 18c odst. 3 zákona o advokacii. Je zcela v dispozici žalobkyně, které advokáty a jakým způsobem osloví. Žalovaná vede na www.cak.cz seznam advokátů, v němž je možno vyhledávat advokáty podle předem zvolých kritérií, jako je například zaměření, sídlo apod. V případě, že žalobkyni nejméně dva oslovení advokáti nepřevzou právní zastoupení žalobkyně, je nutno tuto skutečnost žalované doložit. Tento závěr potvrdil Městský soud v Praze v bodě 28 rozsudku ze dne 28. 6. 2023 č.j. 15 A 73/2021-31. Žalobkyně tedy nesplnila podmínky dle uvedených ustanovení zákona o advokacii, s nimiž zákon spojoval vznik práva na určení advokáta k poskytnutí právní služby.

3. Žalobkyně v žalobě uvedla, že ve formuláři zaslaném žalované vyplnila jména dvou advokátek, které jí odmítly právní služby v této věci poskytnout a konstatovala, že tyto dvě oslovené advokátky nereagovaly na SMS zprávu, kterou jim žalobkyně zaslala. Nesouhlasila s odkazem žalované na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2023 č.j. 15 A 73/2021-31, neboť ten se týká rozhodnutí žalované, kterým rozhodla o neurčení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby, navíc je zřejmé, že soud v bodě 28 nezmiňuje § 18 odst. 2 ve spojení s § 18c odst. 3 zákona o advokacii, jak to činí žalovaná v napadeném rozhodnutí. Namítla, že názor žalované je nesprávný, a to s přihlédnutím k nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023 sp. zn. Pl. ÚS 44/21. Žalovaná postupovala podle § 18c odst. 3 zákona o advokacii, byť se toto ustanovení týká poskytování bezplatné právní služby na základě „žádosti podle odstavce 2“, tedy na formuláři, který však nekoresponduje s § 18c odst. 3 zákona o advokacii, neboť požaduje pouze jména dvou advokátů, kteří odmítli právní službu ve věci poskytnout, bez nutnosti jakéhokoli doložení této skutečnosti. Žalobkyně tedy postupovala v souladu s formulářem, jestliže jména oslovených advokátů uvedla, a proto jí nemůže být kladen k tíži požadavek žalované doložit odmítnutí ze strany jmenovaných advokátů, navíc za situace, kdy advokáti nemají zákonnou povinnost odmítnutí poskytnutí právní služby potvrdit.
4. Žalobkyně dále namítla, že žalovaná nevysvětlila, proč se odchýlila od svého postupu v jiných případech, kdy advokáta k poskytnutí úplatné právní služby určila na základě její výzvy k doplnění žádosti (například výzva č.j. 10.01-000481/23-002 ze dne 4. 10. 2023).
5. Žalovaná tedy zatížila řízení vadami, které způsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Důsledkem uvedeného je odeprání práva žalobkyně na přístup k soudu.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě konstatovala, že povinnost žadatele osvědčit, že jím alespoň dva oslovení advokáti mu odmítli v konkrétní věci poskytnout žádanou právní službu, plyne ze zákonné úpravy, konkrétně z § 18c odst. 3 zákona o advokacii, kde je výslovně zákonodárcem uvedeno, že žadatel je povinen doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů. Zaslání SMS zprávy (i bez případné reakce advokáta) není doložením řádného neúspěšného pokusu o zajištění si právního zastoupení – musí zde být „negativní aktivita“ osloveného advokáta, tedy jeho vyjádření pro žalobkyni (reakce, odpověď), že poptávanou službu žalobkyni odmítá poskytnout. Nic nebrání (kterémukoli) žadateli oslovit advokátů více; pokud tak neučiní, lze mít důvodně za to, že takový žadatel se řádně a včas nestará o svá práva. Stereotypní a formální obcházení advokátů žalobkyní (zde ve frýdecko-místeckém regionu) nepomůže ani jí, ani institutu určování advokátů k poskytnutí právní služby.

7. Dále žalovaná uvedla, že přístup ke spravedlnosti, zde v přístupu k právnímu zastoupení, je v Česku zajištěn tím, že předně si má zájemce o poskytnutí právní služby konkrétního advokáta zvolit. To platí tím spíše u žalobkyně, která prohlašuje, že není osobou hendikepovanou ani výší příjmu, ani hodnotou svého majetku. Jestliže se žalobkyně rozhodla k velmi vysoké procesní aktivitě spočívající ve vedení desítek soudních sporů, musí si být vědoma, že je její prvotní odpovědností pro zajištění si právního zastoupení si advokáta zvolit. Instituty ustanovení či určení advokáta musí zůstat nástroji výjimečnými. Smyslem určení advokáta podle § 18 až 18d zákona o advokacii je poskytnout právní pomoc zejména potřebným žadatelům k zachování jejich práv na právní pomoc dle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2023 č.j. 6 A 45/2022-41).
8. Žalovaná odmítla, že by se odchýlila od svého postupu v jiných případech. V žalobkyní označené věci sice žalobkyni vyzvala k doložení, že k odmítnutí poskytnout jí právní služby ze strany označených advokátů skutečně došlo, avšak není žádného rozumného důvodu pro to, aby si žalobkyně osobovala nárok na to, že musí být v každém dalším případě vyzývána k doplnění žádosti, tj. ke zcela shodné zákonné podmínce neúspěšného pokusu zajistit si právní službu alespoň ze strany dvou advokátů, když se tak již v předchozí věci stalo. Obdobně koná například Ústavní soud, jestliže stěžovatelé opakovaně v různých věcech podávají vlastní ústavní stížnosti bez splnění zákonného požadavku na zastoupení advokátem od samého počátku řízení o ústavní stížnosti.
9. Žalovaná poznamenala, že žalobkyně se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. To by ovšem mohlo spočívat pouze v zastavení řízení, protože z justičních veřejných informačních systému je zjištělné, že dovolací řízení u Nejvyššího soudu ČR bylo již skončeno (31. 1. 2024) a soudní spis byl dne 13. 2. 2024 vrácen nalézacímu soudu.
10. V replíce ze dne 11. 10. 2024 žalobkyně poukázala na změnu zákona o advokacii, podle kterého žalovaná rozhodovala, a odkázala též na nález Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2004 sp. zn. II. ÚS 168/03. Uvedla, že novela zákona o advokacii provedená s účinností od 1. 1. 2024 v důsledku nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023 sp. zn. Pl. ÚS 44/21 nemá žádnou spojitost se zákonem č. 349/2023 Sb. Zmínila obsah vyjádření žalované k ústavní stížnosti ve věci sp. zn. Pl. ÚS 44/21. Uvedla, že novela zákona o advokacii nerespektuje bod 52 nálezu ze dne 24. 1. 2023 sp. zn. Pl. ÚS 44/21, neboť tato novela se neprojevila v § 18 odst. 2 zákona o advokacii. Navrhla, aby soud zvážil předložení posouzení této otázky ve smyslu její protiústavnosti Ústavnímu soudu.
11. K ústvnímu jednání před soudem, které se konalo dne 17. 10. 2024, se žalobkyně nedostavila. Svou nepřítomnost u jednání písemně omluvila, přičemž o odročení jednání nepožádala. Jelikož byla k nařízenému jednání řádně předvolána a její neúčast u jednání nebránila projednání a skončení věci, jednal soud v souladu s § 49 odst. 3 s.ř.s. v její nepřítomnosti. Žalovaná při jednání setrvala na svém dosavadním procesním stanovisku a s odkazem na vyjádření k žalobě stručně shrnula stěžejní argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí.
12. Podle 18 odst. 2 zákona o advokacii *ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

jinak (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí a) právní porady podle § 18a nebo b) právní služby podle § 18c.

13. Podle § 18c odst. 2 zákona o advokacii (ve znění účinném do 31. 12. 2023) žadatel, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby. V téže věci může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19, nebo nastane-li situace uvedená v § 20 odst. 2.
14. Podle § 18c odst. 3 zákona o advokacii nejde-li o poskytnutí právní služby na náklady státu podle § 23 odst. 3, je žadatel povinen v žádosti podle odstavce 2 doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů.
15. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud předesílá, že Ústavní soud nálezem vydaným dne 24. 1. 2023 pod sp. zn. Pl. ÚS 44/21, jenž byl publikován ve Sbírce zákonů pod č. 38/2023 Sb., deklaroval protiústavnost ustanovení § 18c odst. 1 zákona o advokacii ve slovech „jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a“ a tuto část právní normy ke dni 31. 12. 2023 zrušil. Z odůvodnění zmíněného nálezu vyplývá, že dle názoru Ústavního soudu nelze akceptovat zúžení okruhu žadatelů o určení advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c odst. 1 jen na žadatele o poskytnutí bezplatné právní služby, kterým jejich nepříznivé příjmové a majetkové poměry neumožňují uzavřít dohodu o placeném zastupování s konkrétním advokátem. Zákonná úprava, podle níž mohla žalovaná určit žalobkyni jen advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby, tudíž odporuje ústavnímu pořádku, a žalovaná k ní v případě žádosti žalobkyně správně nepřihlížela.
17. Mezi stranami není sporné, že žalobkyně požádala žalovanou o úplatné poskytnutí právní služby. Žalobkyně při podání žádosti vynechala ty části formuláře, jež se týkají sociálních, majetkových a příjmových poměrů žadatele, a vedle svých kontaktních údajů, popisu věci, v níž požádala o určení advokáta, vyplnila pouze kolonku vyhrazenou pro uvedení jmen dvou advokátů, kteří odmítli právní službu ve věci poskytnout. V této části formuláře uvedla, že jmenování advokáti nereagovali na SMS zprávy.
18. Svou žalobní argumentaci žalobkyně vystavěla v zásadě na dvou žalobních bodech: v prvním namítala, že žalovaná zaujala nesprávný právní názor, pokud po ní požadovala splnění podmínky podle § 18 odst. 2 ve spojení s § 18c odst. 3 zákona o advokacii, přičemž žalobkyně postupovala v souladu se zněním formuláře; ve druhém žalobním bodě pak namítla, že žalovaná se neřídila vlastní praxí a žalobkyni nevyzvala k doplnění žádosti.
19. K první žalobní námitce soud předně uvádí, že žalobkyně se mýlí, pokud tvrdí, že ustanovení § 18c odst. 3 zákona o advokacii nebylo aplikovatelné na žádosti, které se týkaly úplatného určení advokáta. Ústavní soud ve shora citovaném nálezu konstatoval protiústavnost ustanovení § 18c odst. 1 zákona o advokacii, nikoli jiných ustanovení zákona o advokacii. Žalobkyně neobjasnila, z jakého důvodu by aplikace § 18c odst. 3 zákona o

advokacii měla být jejími slovy „s přihlédnutím k nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 44/21 ze dne 24. 1. 2023“ nesprávná. Skutečnost, že před novelou zákona o advokacii provedenou zákonem č. 349/2023 Sb., nebyla v právní úpravě (explicitně) zakotvena možnost požádat o ustanovení advokáta za úplatu, neznamena, že by takový žadatel nebyl povinen splnit podmínku zakotvenou v ustanovení § 18c odst. 3 zákona o advokacii, které ani po nabytí účinnosti nálezu Ústavního soudu nedoznalo změny v tom ohledu, že by jej v návaznosti na zakotvení nového znění § 23 zákona o advokacii bylo možno aplikovat toliko v případech žádostí o poskytnutí bezplatné právní služby.

20. Soud neshledal důvod pro podání návrhu na zrušení zákona o advokacii ve znění účinném od 1. 1. 2024 podle § 95 odst. 2 Ústavy, jak žalobkyně navrhla v replice. Zákonodárce z § 18c odst. 1 zákona o advokacii vyloučil podmínku žadatele o určení advokáta v podobě určitých majetkových a příjmových podkladů právě z důvodu, že dosavadní právní úprava omezila právo žadatelů obrátit se na žalovanou se žádostí o určení advokáta k poskytnutí právní služby pouze na případy odůvodněné příjmovými či majetkovými poměry, čímž bylo porušeno jejich právo na přístup k soudu garantované čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na právní pomoc podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Zakotvení možnosti ustanovit advokáta za úplatu je pak logickým dopadem odstranění předchozí protiústavní dikce, dle které se na žalovanou mohl obracet toliko žadatel, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, tedy žadatel nemajetný. Novelou od 1. 1. 2024 je tak vytvořen právní rámec i pro „majetné“ žadatele, kteří logicky nemají nárok na bezplatnou právní pomoc, nýbrž na pomoc za úplatu. Proto Ústavní soud uložil zákonodárci upravit i ostatní ustanovení zákona o advokacii, která sice nebyla napadena ústavní stížností, ale judikovanou změnu musí reflektovat (například ustanovení § 23 odst. 3), čemuž zákonodárce dostál. Soud tak protiústavnost zákona o advokacii ve znění účinném od 1. 1. 2024 neshledal. K tomu je nutno podotknout, že v případě žalobkyně byla aplikována právní úprava účinná před 1. 1. 2024 a nikoli po tomto datu, přičemž námitku údajné neústavnosti právní úpravy žalobkyně uplatnila opožděně, tj. až po marném uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů podle § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s., a i proto se soud touto námitkou nemusel detailně zabývat.
21. Je třeba zdůraznit, že určení advokáta je až „krajní“ možností poté, co žadatel dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem a nemůže si zajistit poskytnutí právních služeb jinak. Výklad zákona, podle kterého by se žadatel, který je schopen (a stejně jako žalobkyně i ochoten) si právní služby advokáta zaplatit sám, mohl automaticky obracet na žalovanou bez prokázání vlastní snahy si advokáta obstarat, by popíral účel § 18 odst. 2 zákona o advokacii (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2024 č.j. 10 A 41/2024-47). Podmínka vyplývající z ustanovení § 18c odst. 3 zákona o advokacii tedy není samoučelná a jejím smyslem je vyloučit situace, kdy je subjekt poptávající právní služby schopen se v intencích zásady *vigilantibus iura* postarat sám o svá práva. Není tedy žádný právní ani racionální důvod pro závěr, že splnění této podmínky lze, resp. bylo možno v době podání žádosti žalobkyně vyžadovat toliko u žadatelů o bezplatné poskytnutí právní služby.
22. Žalobkyni nelze přisvědčit ani potud, že se řídila zněním formulářové žádosti, v níž nebylo výslovně uvedeno, že žadatel je povinen své tvrzení o odmítnutí právní služby dvěma oslovenými advokáty doložit. V případě žalobkyně nelze přehlížet skutečnost, že se jedná o

poměrně zkušenou žadatelku o určení advokáta prostřednictvím České advokátní komory, jakož i o účastníka soudních řízení, v nichž brojí proti rozhodnutím, jimiž byly její žádosti o určení advokáta zamítnuty. Ostatně sama žalobkyně poukazuje na řízení o jiné své žádosti (viz druhý žalobní bod), kde byla ze strany žalované vyrozuměna o tom, že uvedené tvrzení musí doložit. Žalobkyni tak musí být zřejmé, že pouhé označení alespoň dvou advokátů, kteří měli být žalobkyní marně osloveni v souvislosti s poskytnutím právní služeb, je nedostatečné. Ustanovení § 18c odst. 3 zákona o advokacii požaduje zcela jednoznačně, aby žadatel své neúspěšné pokusy při zajišťování právních služeb *doložil*. Tento zákonný imperativ nelze vykládat jinak nežli tak, že žadatel musí své tvrzení o tom, že byl ze strany oslovených advokátů odmítnut, prokázat. V opačném případě nemůže očekávat, že bude se svou žádostí úspěšný. Pouhé tvrzení totiž nenahrazuje předložení důkazů o této skutečnosti. K tomu lze odkázat na rozsudky ze dne 18. 8. 2015 č.j. 2 As 99/2015-49 či ze dne 7. 9. 2021 č.j. 9 As 121/2021-29, v nichž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že břemeno prokázání splnění podmínek pro vyhovění žádosti spočívá na žadateli.

23. K dílčí námitce, že oslovení advokáti nemají zákonnou povinnost odmítnutí právní služby potvrdit, je třeba poznamenat, že žalobkyně blíže nerozvedla, jak konkrétně formulovala svůj dotaz na jí vybrané advokáty a zda je (vůbec) požádala, aby jí případné odmítnutí poskytnutí právních služeb potvrdili. Absence odpovědi (reakce) oslovených advokátů na žalobkyni údajně zaslanou SMS zprávu může znamenat i to, že tato textová zpráva nemusela být dotyčnému advokátovi vůbec doručena, případně, s ohledem na možnou obtížnou identifikaci odesílatele (tj. žalobkyně) a nejasný obsah poptávaných právních služeb mohl oslovený advokát vyhodnotit přijatou textovou zprávu jako zcela nedůvěryhodnou, a tudíž neshledal potřebným na takovou zprávu reagovat. Řečeno jinak, žalobkyně měla vyvinout větší a pečlivější úsilí k tomu, aby si buď právní služby advokáta zajistila prvotně sama (vlastní volbou advokáta), nebo měla v komunikaci s oslovenými advokáty klást důraz na to, že v případě jejich odmítnutí potřebuje disponovat dokladem o takovém odmítnutí pro účely podání žádosti o určení advokáta Českou advokátní komorou. V tomto ohledu se jako vhodnější jeví přímá komunikace s konkrétními advokáty, tj. oslovení těchto advokátů v místě jejich sídla či alespoň telefonicky, jelikož při zasílání SMS zpráv či e-mailů nelze vyloučit technické selhání či výše zmíněnou nedůvěryhodnost, jež může plynout z neobratné formulace požadavku na poskytnutí právních služeb apod. Soud pro úplnost podotýká, že nemá ambici radit žalobkyni, jak by měla napříště postupovat, považuje však za vhodné upozornit na to, že nedůslednost a zřejmá ledabylost žadatele nemůže vést k úspěšnému uplatnění žádosti.

24. Ke druhému žalobnímu bodu soud uvádí, že žalovaná neměla povinnost žalobkyni poučovat či vyzývat k tomu, aby svoji žádost doplnila, resp. aby doložila splnění podmínky dle § 18c odst. 3 zákona o advokacii. V řízení o žádosti dle § 55a odst. 1 zákona o advokacii má totiž žalovaná postupovat ve věcech uvedených v § 18a až 18c podle správního řádu, nestanoví-li zákon o advokacii jinak, přičemž se nepoužijí § 13, § 15 odst. 4, § 18, § 35, § 36 odst. 3, § 41, § 45 odst. 2, § 47, § 49, § 51 odst. 2, § 80 až § 93, § 100 až § 129, § 131, § 133, § 137 až § 139, § 152 a § 178 správního řádu. Zákon o advokacii žádnou zvláštní úpravu výzev k odstranění vad žádosti nebo k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí neobsahuje a § 36 odst. 3, § 37 odst. 3 a § 45 odst. 2 správního řádu se neuplatní. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 2. 2024 č.j. 7 As 217/2023-28, z něhož lze citovat následující pasáž: „*Žalovaná přitom neodstraňuje neurčitost či jiné vady žádosti, jako v běžném*

správním řízení (§ 55a odst. 1 zákona o advokacii). Žalované proto nelze vytýkat, že žádost stěžovatelky posoudila podle jejího obsahu a rozhodla o neurčení advokáta také z důvodu, že stěžovatelka nedoložila tvrzené odmítnutí poskytnutí právních služeb.“ Rovněž v rozsudku ze dne 28. 7. 2021 č.j. 8 As 138/2021-30 Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „v řízení o určení advokáta [...] žalovaná nemá povinnost vyzývat žadatele k odstranění vad podání“. Žalované proto nelze oprávněně vyčítat, že nevyzvala žalobkyni k odstranění vad/doplnění její žádosti. Soud dodává, že odlišný postup žalované v jiné (jedné) věci žalobkyně nelze chápat jako ustálenou a jednotnou správní praxi, která by zakládala legitimní očekávání žalobkyně. Soud vnímá postup žalované ve věci sp. zn. 10.01-000481/23 jako postup k žalobkyni sice vstřícný, leč jdoucí nad rámec zákonných povinností žalované, přičemž minimálně s ohledem na tuto věc si žalobkyně mohla a měla být vědoma své povinnosti doložit tvrzení o odmítnutí poskytnutí právních služeb oslovenými advokáty.

25. Soud zamítl návrhy žalobkyně na doplnění dokazování napadeným rozhodnutím, žádostí a výzvou č.j. 10.01-000481/23-002 ze dne 4. 10. 2023, neboť tyto listiny jsou součástí správního spisu, jímž se ve správním soudnictví důkaz neprovádí.
26. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl. Druhý výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu